

Szondy-Adorján György

Kötelesség

Az ember könnyű teste végül vágtyól
nehezebb, a ragyogás bármely pontján
áttörhet a szív, még ha éppoly távol
is áll tőle a kényszerű lebontás.

Pár bábu földobálására oszlik
minden varázslat szentsége, esetleg
tányérforgatásra, porondra szólít
kötelességünk nevetségesebbje.

Jövóm hamvait rég fejemre szórtam,
sebességem a jelenlét szerelme,
összes földünk enyém, tiéd, övé.

Majd ahol a kép és ahol a szó van,
szétfoszlik a név s az anyag fegyelme,
ha megérkezünk vallásunk fölé.

Egyensúly

Ez nem a kitöltetlen űr. Csupán
a hely, ahol nincs már meg
a test, az út nyomaira bomlik, és
a szabadság első mondata
egy keskeny ajkú vers. Kis árkok
ültek szemei alatt,
halvány arcát nem felejtjük el.

SZONDY-ADORJÁN GYÖRGY (1971) költő, író, Csíkszeredán él. Utóbbi kötete: *Másik szememben a vessző* (2023).

Körülnéz, jelen helyzetéhez képest
kijelöli a pokol irányát magának,
a lovak közé csap, lehunyt szemmel
élvezi a vágótát.

Vékony szálon inog a feledés
árkai fölött, egyik kezében homok,
másikban az Úr vacsorája,
az egyensúly gyöngé
lejtő, alján a legmagasabb ponttal.

Maharița Szabrina: Kockák I., 2015 (olaj, vászon, 73×57 cm)